

Léto v kempu

Jana Kaško

● ■ pointa

Léto v kempu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

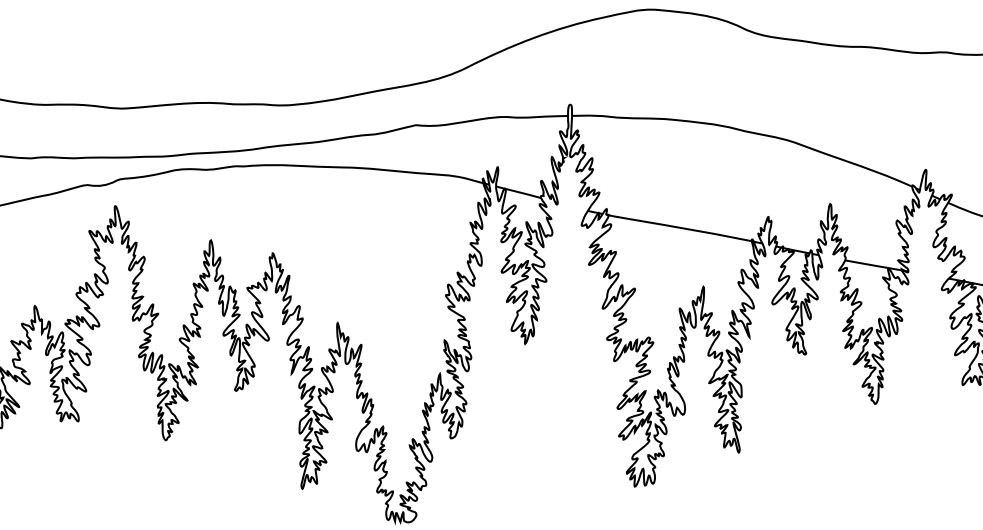
Jana Kaško
Léto v kempu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Léto v kempu

Jana Kaško

Léto v kempu

Jana Kaško

*Věnováno rodině a všem,
kteří se podíleli na vydání této knížky.*

Taková normální rodina

Sotva Pavel vyšel po ranní dvanáctihodinové šichtě z výtahu před dveře svého bytu v třetím patře panelového domu, uslyšel hlasitý dětský jekot a ženský křik: „Přestaňte se spolu pořád prát, nebo dostanete na zadek. Počkejte, až přijde táta!“

Pavla napadlo, že by si zašel na dvě točený. Nemělo ale smysl riskovat hádku, když má Lucie tak blbou náladu. Strčil klíč do zámku: „Co tady hulákáte jak na lesy? Zase zlobíte maminku?“

„Tati, tati! Tomáš mi bere pastelky!“ přiběhla naštvaně šestiletá Terežka.

„To ale nejsou jenom tvoje pastelky. Musíš mu je taky půjčit,“ uklidňoval dceru Pavel.

„Ale já je měla první!“

Vtom přišla Lucie z kuchyně a dala Pavlovi letmou pusou: „Vidíš to? Tohle já mám každý den. Pak se nemám pořád rozčilovat, když se dokola jenom perou jako koně kvůli každé blbosti!“

„A kde je Lukáš?“ zeptal se Pavel.

„Kde asi? V pokoji, kde zřejmě opět předstírá psaní domácích úkolů, jen aby se mohl vymlouvat a nemusel uklízet ten bordel, co tam má. Za chvíli bude večeře.“

Pavel zamířil do ložnice aby se převlékl. Cestou nakoukl do dvou dětských pokojů, aby pozdravil kluky a zeptal se jich na to, jaký byl jejich den. Od Lukáše, typického sedmáka, se mu dostalo pouze stručné odpovědi: „Jo, dobrý, šlo to.“ Naopak dvojčata, která spolu chodila do Barviček, předškolní třídy, se začala předhánět, kdo tátovi dřív oznámí novinky ze školky. Jednalo se především o činnosti, které ten den dělali, doplněné několika drby o tom, kdo koho momentálně miluje a kdo s kým chodí. Než stačila dvojčata vybreptat tátovi všechno, co měla na jazyku, zavolala Lucie celou rodinu k večeři, u které se celkem pravidelně všichni sházeli, pokud Pavel neměl zrovna noční šichtu.

„Tak co máme dobrého, maminko?“ zeptal se zvědavě Pavel.

„Guláš s kolínky.“

Všichni se posadili ke stolu a pustili se do jídla. Lucie uměla velmi dobře vařit. Ve všední dny vařila většinou klasická rychlá jídla, především kvůli dětem. Teplé obědy měly děti naštěstí ve škole a školce. Časově náročnější jídla si nechávala až na víkend.

V pátek ráno přesně v půl sedmé, jako každý všední den, zazvonil budík. Lucie ho prudce zamáčkla a po pár minutách přemlouvání vstala a otevřela komodu. Do kanceláře si na sebe ráda oblékala elegantní šaty, ale dnes si vybrala béžovou sukni s modrým sakem, které měla v plánu doplnit černými lodičkami s malým podpatkem. Cestou do koupelny otevřela dveře od Lukášova pokoje a naklonila se: „Hola, hola, škola volá, mladý pane.“ Jakmile Lukáš zahlédl mámu ve dveřích, popadl polštář, který měl pod sebou, a přimáčkl ho zoufale na obličej. „Dneska zůstávám doma,“ prohlásil.

Lucie se umyla a sepnula si svoje polodlouhé blond vlasy do culíku. Namalovala si řasy, vzala rtěnku a letmo obtáhla rty. Lukášovi a sobě připravila snídani společně se svačinou do školy a do práce. Párkrát na sebe stříkla parfém a vytáhla

ze skříně červený jarní kabát, který krásně zdůraznil její štíhlou postavu. Tento den je pro ni jednodušší už z rána, protože se večer předtím domluvila s Pavlem, že odvede dvojčata do školky na osmou on, aby jí to aspoň občas trochu ulehčil.

Chvilku po tom, co za sebou Lucie s Lukášem zavřeli dveře, začal vstávat Pavel, rozespálý nakoukl do druhého dětského pokoje a vzbudil Tomáše s Terezou.

„Budíček, musíme do školky.“

Tomáš se zvedl, postavil se ke skříně a začal s oblékáním. Naopak Tereška jako obvykle odmítala vylézt z postele. Až když začal táta naléhat, ať nehraje divadlo a vstane, nasadila smutný výraz malého kotěte, otevřela pusku a řekla: „Tatínku, prosím, nám se dneska nechce do školky.“

Pavel neuměl být na děti nikdy moc přísný, přestože se o to párkrát pokusil, vždy na něj dolehly výčitky. Bylo to u nich stejné jako ve většině rodin. Maminka je přísná a tatínek je ten hodný v pozadí, který jen upozorňuje svoje ratolesti, že rodiče se musí poslouchat. Pavel svojí milované dceři zkrátka neuměl říct ne, tak se rozhodl jí vyhovět a nechat si je pod podmínkou slušného chování ten den doma. Bylo mu ale hned jasné, že až dorazí Lucie z práce, bude mu vyčítat jeho měkkou povahu, díky které ho děti vždycky ukecají.

Den proběhl poměrně v klidu. Na oběd Pavel ohřál guláš, dokonce si stihl dát s dětmi i dvacetiminutového šlofika. Kolem druhé hodiny dorazil ze školy Lukáš. Hodil do rohu svého pokoje školní tašku a zavřel za sebou dveře. Po pár minutách za ním přišel Pavel a požádal ho, jestli by nemohl pohlídat dvojčata, protože by si potřeboval skončit do krámu s náradím pro hmoždinky, které mu chyběly na upevnění poliček v kuchyni. Lukáš s ironicky nadšeným obličejem přikývl, kousl si do housky s plátky vysočiny a zmáčkl za pínání svého počítače, jako to dělá pokaždé, když dorazí ze školy, s výjimkou dnů, kdy má fotbalový trénink.

O dvě hodiny později se doma objevila Lucie a hned v chodbě uslyšela hlasité výkřiky a smích. „Copak to tu

děláte?“ zeptá se, když vejde do dětského pokoje. Překvapivě nevidí žádné rvačky, ale jenom vysmáté kluky sedící na Terezčině posteli a vedle nich peřiny vyházené z úložného prostoru postele.

„Kde je Terka?“ Kluci bez odpovědi vstávají z postele, otevírají její prostor a z ní už vylézá ubřečená Terežka běžící k mámě.

„Maminko, oni mě tu chtěli pohřbít zaživa!“

„Vždyť to byla jenom sranda,“ řekne s klidem Lukáš.

„Jste normální? Ty už snad máš mít rozum, ne? Kde je táta?“

„Šel pro hmoždinky. Asi před dvěma hodinami,“ odpoví jí s cukajícím koutkem Lukáš.

Neuběhlo ani pár minut a bylo slyšet, jak někdo odemyká dveře. Nebyl to nikdo jiný než milovaný tatínek, který to cestou z krámu s nářadím vzal přes hospodu, že si dá jedno nebo dvě piva. Narazil tam ale na kolegy z práce, takže se to neplánovaně protáhlo víc, než by chtěl.

Lucie neměla problém s tím, aby si zašel jednou, dvakrát týdně na pivo. Jediné, co po něm žádala, bylo to, aby nenechával děti zbytečně samotné a počkal, až bude doma ona. Místo hádání se a vysvětlování, proč je vlastně našťvaná, začala prudce vyndávat nákup z tašek a nahlas řekla: „Já nemám doma tři děti, ale čtyři.“

Sobota je známá pravidelným úklidem domácnosti. Lucie jako velitelka pluku začala hned zrána vařit, prát a zbytku rodiny zadala úkoly hned po tom, co vylezli z postelí. V dětských pokojích to neustále vypadalo jako v tanku, takže měly všechny děti každé sobotní dopoledne o zábavu postaráno. Jednou za čas, když se některému z dětí, většinou Terežce, nechtělo uklízet, vzala to do rukou se vší parádou Lucie tak, že popadla všechny věci, které nebyly na svém místě a naházela je doprostřed pokoje na velikou hromadu s tím, že pokud nebudou všechny věci uklizené,

nesmí z domu ani na krok, což byla celkem přesvědčivá metoda.

V této rodině bylo ticho jenom ve dvou případech. V jednom z nich všichni spali, v tom druhém měli plnou pusou, takže alespoň oběd býval naplněný trochou klidu.

„Dnes to bylo vynikající,“ pronesl hlasitě Pavel, pohladil si svoje pивní břicho a Lucie mu věnovala úsměv.

Všichni už měli skoro dojedeno, ale Tomáš se v rajské s knedlíkem rýpal. Na každém jídle si dokázal něco najít. Jednou to byla okurka, pak kukuřice, kmín a časem už problémů bylo tolik, že se to nedalo spočítat. Lucie se někdy neudržela a použila klasické zaklínadlo všech matek: „Dokud to nedojíš, nehneš se od stolu.“ Samozřejmě to bylo k ničemu. Tomáš u oběda totiž dokázal sedět tak dlouho, dokud to jeden z rodičů nevzdal a nedal mu milost. Dnes ho zachránila Terka. „Já to dojedu!“ zvolala a přišoupla si Tomášův z půlky plný talíř k sobě.

Po obědě se vyráželo k Luciiným rodičům na návštěvu. Cesta k nim trvala asi 25 minut a nebyla žádný med. Za volantem seděla Lucie, vedle ní Pavel a vzadu všichni jejich potomci, kteří si samozřejmě nemohli odpustit poštuchování a dohadování. Třešničkou na dortu bylo, když Pavel vložil do přehrávače CD s country muzikou, kterou Lucie z duše nesnášela, a prozpěvoval si. Lucie si chvilku připadala jak v nějakém ústavu, kde už jen chybí sestřička rozdávající kalíšky s léky. Během cesty párkrát děti okřikla, manželovi okomentovala jeho hrozný hudební vkus a snažila se věnovat řízení.

Hned na příjezdové cestě uviděli dědu Štefana zalévat na zahradě rajčata.

„Ahoj, dědo!“ zavolaly naráz všechny děti, aby ho upozornily na svůj příjezd. Děda se hned otočil, usmál a podotkl, že mají jako vždy zpoždění.

„To víš, tati, vypravit pětičlennou rodinu není žádná sranda,“ vrazila Lucie dědovi pusou na tvář. Pavel mu podal